

PRECIPITAT, ---át, n. 3. Bottenfällning.
PRECIPITERA, v. a. 1. (kem.) Fälla.
PRECIS, -i's, a. 2. Noga, noga afspasad eller träffad, punktlig. — Adv. Se *Precist*.
PRECISION, --schón, f. 3. Noggrannhet, fullkomlig riktighet.
PRECIST, -i'st, adv. Noga träffadt, fullkomligt riktigt, på punkten.
PRECIÖS, se *Pretiös*.
PREDINATION, predästinatschón, f. 3. 1) Förutbestämmelse. — 2) (teol.) Utkorelse, nådaval.
PREDISTINERA, predästinera, v. a. 1. 1) Förut bestämma. — 2) (teol.) Utkora till salighet eller fördömelse.
PREDICAMENT, m. fl., se *Predikament*, &c.
PREDIKA, prädi'ka (uttalas af lägre folket äfv.: prä'dika), v. a. o. n. 1. (af lat. *Prædicare*) 1) Hålla tal öfver något andligt ämne till åhörarnes uppbyggelse. *P. Guds ord. P. för någon. P. lagen.* (Fig. fam.) *P. lagen för någon*, hålla ett strängt strafftal till någon. — 2) (fig. fam.) Tala med ifver (öfver ett ämne, emot något, o. s. v.). *Hon p-r för honom natt och dag, för att få honom att bli stadig. P. mot brännvinet. Hon p-r jemt och samt*, käxar alltid. *P. i en något*, genom idkeliga omsägningar få någon att fatta, komma ihåg, lära sig en sak. *P. omkull*, öfverträffa i predikande.
PREDIKAMENT, ---mä'nt, n. 3. 1) Klass, hvartill person eller sak kan hänföras. — 2) Viss ställning, läge. [—cament.]
PREDIKAN, prädi'kann, f. sing. indef. 1) Tal öfver något andligt ämne till åhörarnes uppbyggelse. *Hålla en p.* — 2) (fig. fam.) Strafftal.
PREDIKANDE, n. 4. Handlingen, då man predikar.
PREDIKANT, prädi'kánt, m. 3. 1) En, som predikar. *God, dålig p.* — *Syn.* Ordets beådare, förkunnare, tolk. — 2) (i sammansättningar) Benämning på innehafvarne af vissa presterliga befattningar, såsom: Bruks-, Kapell-, Slots-, Hofpredikant. [—cant.]
PREDIKARE, m. 3. En, som predikar. *Salomos P.*, en bok i Gamla Testamentet, äfv. kallad *Predikareboken*.
PREDIKAREMUNK, m. 2. Se *Dominikanermunk*.
PREDIKAT, --át, n. 3. (log. o. språkl.) Det som säges om subjektet i en sats. [—cat.]
PREDIKNING, f. 2. Se *Predikan. Samling af p-ar*.
PREDIKOEMBETE, n. 4. Presterligt embete.
PREDIKOGÅFVOR, f. 1. pl. Förmåga att predika. *Goda p.*
PREDIKOSTIL, m. sing. Det slags skriftsätt, som är brukligt i predikningar.
PREDIKOTEXT, m. 3. *P-er* kallas hvarje af de stycken ur den H. Skrift, som, utvalda till ämnen för predikningar vid den offentliga gudstjensten, innehållas i den s. k. Evangelieboken.
PREDIKOTON, m. sing. (fam.) Den ton, som predikande vanligtvis antaga. *Falla in i p.*
PREDIKO-UTKAST, n. 3. Utkast till en predikan.
PREDIKSTOL, prä'dickstól, m. 2. Upphöjd, med himmel öfvertäckt talareställning i kyrkor, der presten står, då han predikar. — *Ss. P-s himmel*.
PREDILEKTION, --läcktschón, f. 3. Förkärlek. [—lect -.]
PREDISPONERA, v. a. 1. (med.) Småningom förbereda (en sjukdom).

PREDISPOSITION, ----tschón, f. 3. (med.) Föregående benägenhet till en sjukdom.
PREDOMINERA, v. n. 1. Råda, herrska, hafva öfverhand.
PREEXISTENS, preäxistá'nns, f. 3. Tillvarelse före detta lifvet.
PREEXISTERA, v. n. 1. Vara till förut.
PREFEKT, prefä'ckt, m. 3. Ståthållare, höfding. [—fect.]
PREFEKTUR, prefäcktúr, f. 3. Ståthållarskap. [—fectur.]
PREFERENCE, preferá'ngs, f. 3. (fr.) Företräde.
PREFERERA, v. a. 1. Föredraga, gifva företräde.
PREFIX, -i'x, n. 3. (gram.) Stafvelse, som sättes framför ett ord.
PREGEL, **PREGLA**, se *Prägel, Prägla*.
PREJA, v. a. 1. I. (holl. *praayen*; sjöt.) Medelst ropare tala med någon på afstånd. *P. ån ett fartyg*, förmå ett mötande fartyg att brassa back, för att af dess befäl erhålla underrättelser, antingen genom ropare, eller genom att sända en båt om bord.
PREJA, v. a. 1. II. Tvinga någon att gifva mer i utskylder, än lagligt är, att betala mer för en vara, än skäligt är; äfv. pålägga olaglig skatt. *P. någon i handel. P. af*, se *Afpreja*. — *Syn.* Skinna, Flå. — *Prejande*, n. 4. o. *Prejning*, f. 2. [Präja.]
PREJARE, m. 3. En, som prejar. — *Syn.* Skinnare, Flåbuse. [Präj -.]
PREJERI, n. 3. Det slags handlingssätt, då man prejar folk. [Präj -.]
PREJHÅLL, n. 3. *Vara inom p.*, säges om ett fartyg, då dess besättning antages kunna höra prejning ifrån ett annat fartyg.
PREJNING, f. 2. (sjöt.) Handlingen, då man prejar ett fartyg.
PREJUDICERA, ---séra, v. a. 1. Förnärma, förfördela, förörätta, göra förfång.
PREJUDIKAT, ---át, n. 3. o. 5. Förut fälld dom i ett lika beskaffadt mål. [—cat.]
PREKÄR, -är, a. 2. (fr. *Précaire*, af lat. *Precarius*) 1) Som innehafves eller njutes af gunst och nåde. — 2) Beroende på andras behag, osäker, öviss.
PRELAT, -át, m. 3. 1) Högre katolsk prest med andelig domsrätt. — 2) (i allm.) Högre prest, såsom t. ex. biskop. — 3) Ett slags dryck af Bourgognevin med rostade pomeranser.
PRELATENSISK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på prelater.
PRELATUR, --úr, f. 3. En prelats embete, värdighet.
PRELIMINÄR, ---är, a. 2. Förberedande, inlednings-. Brukas äfv. i sammansättningar, såsom: *P-artikel, -fråga*, o. s. v.
PRELIMINÄRER, 3. pl. Allmänna punkter, hvarom man vid ett fredsslut på förhand öfverenskommer, innan de särskilda frågorna afgöras.
PRELLA, v. a. 1. Säges, då flera personer, som på sidorna hålla i ett täcke, uppkasta i luften en derpå liggande person. — *Prellning*, f. 2. [Prälla.]
PRELUDIERA, v. a. 1. Göra inledande förspel till ett tonstycke. — *Pre luder ing*, f. 2.
PRELUDIUM, prelúdiumm, n. 3. pl. — *dier*. 1) (i musik) Förspel. — 2) (fig.) Inledning, förberedelse.
PREMEDITERA, v. a. 1. Förut betänka, begrundna.